

Sygn. akt III AUa 1080/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Andrzejewski
Sędziowie:	SSA Bożena Grubba SSA Alicja Podlewska (spr.)
Protokolant:	sekretarz sądowy Urszula Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2018 r. w Gdańsku

sprawy J. W.

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w G.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt VII U 1327/17

zmienia zaskarżony wyrok i oddała odwołanie.

SSA Alicja Podlewska SSA Jerzy Andrzejewski SSA Bożena Grubba

sygn. akt III AUa 1080/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 września 2016 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w G. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 09 września 2016 r., przyznał J. W. emeryturę wojskową w wysokości 8 391,21 zł od dnia 01 września 2016 r. Podstawa wymiaru świadczenia wyniosła 11 502,68 zł. Na ogólny procentowy wymiar emerytury w wymiarze 72,95 % złożyły się następujące wymiary procentowe wysługi: 40 % - okresy służby wojskowej i równoważne służbie wojskowej, 29,03 % - razem okresy zaliczane po 2,6 %, oraz 3, 92% - okresy służby wojskowej i równoważne w warunkach szczególnych.

Do podwyższenie emerytury nie zaliczono okresów:

- od 23 października 2012 r. do 25 października 2012 r.;

- od 27 marca 2013 r. do 28 marca 2013 r.;
- od 25 listopada 2013 r. do 27 listopada 2013 r.;
- od 18 grudnia 2013 r. do 28 grudnia 2013 r.;

z tytułu pobytu ubezpieczonego w rejonie działania PKW w Afganistanie, wskazując, że załączone do wniosku z dnia 09 września 2016 r. wyciągi z rozkazów dziennych Dowódcy (...) w Islamskiej Republice Afganistanu potwierdzające epizodyczny kilkudniowy pobyt w rejonie działań wojennych na zasadzie podróży służbowej nie mogą być traktowane jako potwierdzające okres służby pełnionej na froncie w czasie wojny w strefie działań wojennych.

J. W. wniósł odwołanie od tej decyzji. Ubezpieczony wniósł o podwyższenie emerytury po 0,5% za każdy rozpoczęty miesiąc pełnienia służby w strefie działań wojennych, tj. łącznie o 2%, wskazując, że Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w G. obniżył mu świadczenie bez żadnych podstaw prawnych.

Ubezpieczony wyjaśnił, iż został skierowany w rejon działań wojennych w celu m.in. sprawowania nadzoru nad prawidłowym funkcjonowaniem kontaktów z mediami komórek prasowych PKW, wsparcia dowódców PKW w zadaniach związanych z wizerunkiem kontroli funkcjonowania komórek prasowych PKW.

W odpowiedzi na odwołanie Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w G. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w spornej decyzji, wnosząc jednocześnie o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz organu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 120 zł.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 28 marca 2017 r. zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że procentowy wymiar przysługującej ubezpieczonemu J. W. emerytury wynosi 73,45 % (pkt I) oraz oddalił odwołanie w pozostałym zakresie (pkt II), sygn. akt VII U 1327/17.

Sąd I instancji ustalił następujący stan faktyczny.

Dnia 12 marca 2007 r. ubezpieczony J. W. złożył wniosek o emeryturę wojskową. Decyzją z dnia 15 marca 2007 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego przyznał ubezpieczonemu emeryturę od dnia 01 lutego 2007 r.

Decyzją z dnia 31 sierpnia 2012 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w G. zawiesił ubezpieczonemu prawo do emerytury i wstrzymał jej wypłatę od dnia 01 września 2012 r., z uwagi na fakt, iż ubezpieczony został ponownie powołany do czynnej służby wojskowej w korpusie oficerów zawodowych i wyznaczony z dniem 09 sierpnia 2012 r. na stanowisko służbowe Dyrektora Departamentu Prasowo-Informacyjnego w Ministerstwie Obrony Narodowej.

Dnia 09 września 2016 r. ubezpieczony złożył wniosek o wznowienie wypłaty świadczenia w związku ze zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej, przedkładając jednocześnie cztery rozkazy dzienne Dowódcy Jednostki Wojskowej (...) w Islamskiej Republice Afganistanu, z których wynika, iż w okresie:

- od 23 października 2012 r. do 25 października 2012 r.; (11 dni)
- od 27 marca 2013 r. do 28 marca 2013 r.; (3 dni)
- od 25 listopada 2013 r. do 27 listopada 2013 r.; (2 dni)
- od 18 grudnia 2013 r. do 28 grudnia 2013 r.; (3 dni)

- łącznie 19 dni

ubezpieczony przebywał w rejonie działania Polskiego Kontyngentu Wojskowego w składzie Międzynarodowych Sił Wspierania Bezpieczeństwa w rejonie uznanym przez MSZ za strefę działań wojennych tj. w Islamskiej Republice Afganistanu. W powyższych okresach ubezpieczony pełnił funkcję Dyrektora Departamentu Prasowo - Informacyjnego MON

i do jego zadań należała polityka informacyjno - prasowa. Przełożonym ubezpieczonego pozostawał Minister Obrony Narodowej i to on podejmował decyzje o skierowaniu ubezpieczonego w dany rejon.

Decyzją z dnia 28 września 2016 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w G. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 09 września 2016 r., przyznał J. W. emeryturę wojskową w wysokości 8 391,21 zł od dnia 1 września 2016 r. Podstawa wymiaru świadczenia wyniosła 11 502,68 zł. Do emerytury nie zaliczono okresów wskazywanych powyżej z tytułu pobytu ubezpieczonego w rejonie działania PKW w Afganistanie.

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz w aktach emerytalnych odwołującego się. Sąd wskazał, że nie sposób zgodzić się z twierdzeniem pozwanego, jakoby pobyty ubezpieczonego w Islamskiej Republice Afganistanu stanowiły jedynie epizodyczne, kilkudniowe wyjazdy w rejon działań wojennych na zasadzie podróży służbowej. Ubezpieczony był tam bowiem kierowany jako osoba pełniąca czynną służbę wojskową, przez swojego przełożonego i niewątpliwie przebywał w strefie działań wojennych, niezależnie od funkcji i zadań które miał tam do wykonania.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że spór w niniejszej sprawie dotyczył również sposobu liczenia okresów służby w strefie działań wojennych w kontekście obliczania podstawy wymiaru emerytury wojskowej.

W myśl przepisu art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. 2016 poz. 1037 t.j.) emeryturę podwyższa się o 0,5% podstawy wymiaru za każdy rozpoczęty miesiąc pełnienia służby na froncie w czasie wojny lub w strefie działań wojennych.

Z kolei § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz. U. Nr 159, poz. 946) stanowi, że emeryturę wojskową podwyższa się o 0,5% podstawy wymiaru za każdy rozpoczęty miesiąc pełnienia służby w strefie działań wojennych w polskich kontyngentach wojskowych wydzielonych z Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej lub przez kierowanych do pełnienia służby w tej strefie z polskich przedstawicielstw wojskowych oraz polskich zespołów łącznikowych przy organizacjach międzynarodowych i międzynarodowych strukturach wojskowych albo bezpośrednio z organizacji międzynarodowych, międzynarodowych struktur wojskowych i obcych jednostek wojskowych.

Zgodnie z treścią § 26 ust. 1 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2012 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin (Dz. U. z 2012 r., poz. 194) przy obliczaniu wysługi emerytalnej sumuje się poszczególne okresy o jednakowym procentowym wskaźniku, obejmujące lata, miesiące i dni. Sumę dni zamienia się na miesiące, przyjmując za miesiąc trzydzieści dni kalendarzowych. Sumę miesięcy zamienia się na lata, przyjmując pełne 12 miesięcy za jeden rok. W końcowym podsumowaniu okresy niepełnych miesięcy nie są uwzględniane, z wyjątkiem okresów, o których mowa w art. 15 ust. 3 w/w ustawy.

Zdaniem Sądu I instancji treść tych przepisów nie pozostawia wątpliwości,

iż w przypadku ubezpieczonego należało zsumować poszczególne dni, co ostatecznie doprowadziło do ustalenia omawianego zwiększenia na poziomie 0,5%, biorąc pod uwagę fakt, iż ubezpieczony łącznie w Afganistanie - niezależnie od liczby wyjazdów - przebywał 19 dni.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego był przepis § 26 ust. 1 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2012 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin które to rozporządzenie obowiązuje od dnia 7 marca 2012 r. W przepisie tym, w sposób jasny wskazano, iż okresy niepełnych miesięcy nie są uwzględniane, z wyjątkiem okresów, o których mowa w art. 15 ust. 3 w/w ustawy.

Końcowo Sąd I instancji wskazał, iż zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych oraz § 26 ust. 1 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2012 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin, bowiem zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż z przedłożonych rozkazów wynika niezbicie, że ubezpieczony został skierowany do pełnienia służby wojskowej w strefie działań wojennych, co skutkowało uwzględnieniem okresów od 23 października 2012 r. do 25 października 2012 r.; (11 dni) od 27 marca 2013 r. do 28 marca 2013 r.; (3 dni) od 25 listopada 2013 r. do 27 listopada 2013 r.; (2 dni) od 18 grudnia 2013 r. do 28 grudnia 2013 r.; (3 dni) - łącznie 19 dni) i podwyższeniem ogólnego wymiaru procentowego wysługi z 72,95 % do 73, 45 %.

Dlatego też Sąd Okręgowy, stosownie do art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. uwzględnił żądanie wnioskodawcy i zmienił zaskarżoną decyzję ustalając, że procentowy wymiar przysługującej J. W. emerytury wynosi 73,45 % /pkt I wyroku/, w pozostałym zakresie oddalając odwołanie jako niezasadne w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany organ rentowy, zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego, przez błędną interpretację przepisów art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 10.12.1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2016 r. póź. 1037) oraz § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15.07.2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz. U. Nr 159, póź. 946) przez to, że Sąd przyjął, iż fakt skierowania J. W., jako osobę pełniącą czynną służbę wojskową, przez Ministra Obrony Narodowej, czterokrotnie na kilka dni do strefy działań wojennych w Afganistanie, niezależnie od funkcji i zadań, które miał tam do wykonania, jest równoznaczne z pełnieniem służby w strefie działań wojennych. Tymczasem w ocenie organu emerytalnego, pobyt J. W.

w rejonie działań wojennych, odbywał się na zasadzie podróży służbowej, co wynika z interpretacji rozkazów dziennych Jednostki Wojskowej (...), a w szczególności stwierdzenia, że wymieniony oficer przebywał w rejonie działania polskiego kontyngentu wojskowego w Islamskiej Republice Afganistanu. Z rozkazu tego nie wynika, aby pełnił on służbę w strefie działań wojennych, gdyż nie był w składzie PKW, tak jak inni żołnierze pełniący tam służbę.

W związku z powyższym pozwany wniósł o zmianę wyroku Sądu I instancji i oddalenie odwołania J. W..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest zasadna.

Przypomnieć można, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była wysokość emerytury wojskowej ubezpieczonego. J. W. domagał się podwyższenia emerytury po 0,5% za każdy rozpoczęty miesiąc pełnienia służby w strefie działań wojennych, tj. łącznie o 2%, w związku z pobytem od 23 października 2012 r. do 25 października 2012 r., od 27 marca 2013 r. do 28 marca 2013 r., od 25 listopada 2013 r. do 27 listopada 2013 r. oraz od 18 grudnia 2013 r. do 28 grudnia 2013 r. w rejonie działania PKW w Afganistanie jako Dyrektor Departamentu prasowo - informacyjnego MON, do którego zadań należała polityka informacyjno – prasowa.

We wskazanym powyżej zakresie Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, jednakże dokonał ich niewłaściwej subsumcji pod odpowiednie dyspozycje przepisów prawa materialnego, co skutkowało wadliwością rozstrzygnięcia.

Pozwany trafnie zarzucił naruszenie przez Sąd I instancji prawa materialnego. Sporne było, czy pozwany prawidłowo zastosował przy ustaleniu wysokości emerytury ubezpieczonego przepis art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (j. t. Dz. U. z 2017, poz. 2225 ze zm.), zgodnie z którym emeryturę wojskową podwyższa się o 0,5% podstawy wymiaru za każdy rozpoczęty miesiąc pełnienia służby na froncie w czasie wojny lub w strefie działań wojennych oraz przepis § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r.

w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz. U. z 2011 r. Nr 159, poz. 946), który stanowi, iż emeryturę wojskową podwyższa się o 0,5% podstawy wymiaru za każdy rozpoczęty miesiąc pełnienia służby:

- 1) na froncie w czasie wojny w Wojsku Polskim, polskich formacjach wojskowych w kraju lub za granicą;
- 2) w strefie działań wojennych w polskich kontyngentach wojskowych wydzielonych z Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej lub przez kierowanych do pełnienia służby w tej strefie z polskich przedstawicielstw wojskowych oraz polskich zespołów łącznikowych przy organizacjach międzynarodowych i międzynarodowych strukturach wojskowych albo bezpośrednio z organizacji międzynarodowych, międzynarodowych struktur wojskowych i obcych jednostek wojskowych.

Ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin normuje rodzaj, zasady ustalania i wypłaty świadczeń emerytalnych, rentowych i innych dla żołnierzy zwolnionych z zawodowej służby wojskowej i członków ich rodzin (art. 1 i 2 i nast. ustawy). Zauważyć należy, że przepisy ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin nie definiują pojęcia służby wojskowej, okresu pełnienia służby wojskowej

za granicą, stąd dla prawidłowej wykładni przepisu art. 15 ust. 3 ustawy należy odwołać się do przepisów ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (j.t. Dz. U. z 2018 r., poz. 173 ze zm.), która stosownie do art. 1 pkt 1 i 2 normuje zasady powoływania do zawodowej służby wojskowej i przebieg służby wojskowej żołnierzy zawodowych. W myśl przepisu art. 19 ust. 1 te same ustawy żołnierz zawodowy pełni zawodową służbę wojskową: 1) na stanowisku służbowym w jednostce wojskowej,

z zastrzeżeniem art. 22 ust. 1 i art. 24 ust. 1, 2) w rezerwie kadrowej, 3) w dyspozycji. Przepis art. 24 ust. 1 komentowanej ustawy stanowi zaś, iż żołnierz zawodowy może być wyznaczony lub skierowany do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa. Przepis art. 24 określa podmioty uprawnione do wyznaczania i kierowania żołnierza do pełnienia służby poza granicami państwa – odpowiednio Minister Obrony Narodowej, dyrektor departamentu MON właściwego do spraw kadr (wyznaczenie) i Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego (skierowanie) (ust. 2 i 3), organ, któremu żołnierz podlega w czasie pełnienia służby poza granicami państwa (ust. 4), uprawnienia żołnierza wyznaczonego

(ust. 5 i 6), uprawnienia żołnierza skierowanego (ust. 7). Na podstawie delegacji zawartej w art. 24 ust.84 przedmiotowej ustawy, w rozporządzeniu z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa (Dz. U. z 2015 r., poz. 479) Rada Ministrów określiła przypadki, w których następuje wyznaczenie, a w których skierowanie do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa; szczegółowy tryb postępowania przy wyznaczaniu lub kierowaniu żołnierzy zawodowych, zwanych dalej "żołnierzami",

do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa, a także odwoływania do kraju z tej służby; warunki pełnienia przez żołnierzy zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa, z uwzględnieniem podległości, o której mowa w art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, zwanej dalej "ustawą"; warunki przyznawania świadczeń żołnierzom wyznaczonym lub skierowanym do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa oraz świadczeń przysługujących żołnierzom w związku z wyznaczeniem lub skierowaniem do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa (§ 1 rozporządzenia).

Zgodnie z § 2 ust. 1 omawianego rozporządzenia wyznaczenie żołnierza do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa następuje w przypadkach pełnienia tej służby na stanowiskach służbowych: 1) w polskich przedstawicielstwach wojskowych przy:

a) organizacjach międzynarodowych, b) międzynarodowych strukturach wojskowych; 2) bezpośrednio w strukturach organizacji międzynarodowych i międzynarodowych strukturach wojskowych; 3) w ataszatach obrony przy przedstawicielstwach dyplomatycznych i w stałych przedstawicielstwach przy organizacjach międzynarodowych, podległych ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych, mających siedzibę poza granicami państwa; 4) przy siłach zbrojnych albo przy innych strukturach obronnych państw obcych.

Natomiast stosownie do § 3 ust. 1 rozporządzenia skierowanie żołnierza do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa następuje: 1) w przypadkach pełnienia tej służby: a) w składzie jednostki wojskowej użytej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 1510), b) w kwaterach głównych, dowództwach i sztabach misji organizacji międzynarodowych i sił wielonarodowych, c) jako obserwator wojskowy lub osoba posiadająca status obserwatora wojskowego w misjach pokojowych organizacji międzynarodowych i sił wielonarodowych; 2) w celu: a) zabezpieczenia funkcjonowania jednostki wojskowej, o której mowa w pkt 1 lit. a, w rejonie jej działania, b) zapewnienia organizacji, funkcjonowania i sprawowania działalności kontrolnej jednostki wojskowej, o której mowa w pkt 1 lit. a, w rejonie jej działania.

Zgodnie z § 3 ust. 2 rozporządzenia w czasie pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa w przypadkach, w których mowa w ust. 1, żołnierz pozostaje na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym albo w rezerwie kadrowej.

Wyznaczenie żołnierza do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa następuje w drodze decyzji. Skierowanie żołnierza do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa następuje w drodze indywidualnego lub zbiorowego rozkazu (§ 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia).

W świetle powołanych przepisów „pełnieniem służby poza granicami państwa” jest wyłącznie służba na warunkach określonych w art. 24 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych i powołanego rozporządzenia z 10 marca 2015 r. Pobyt żołnierza zawodowego poza granicami państwa polskiego jest „pełnieniem służby poza granicami państwa” wyłącznie wtedy, gdy żołnierz został wyznaczony lub skierowany do pełnienia tam służby przez uprawniony ustawowo organ w przypadkach unormowanych szczegółowo w rozporządzeniu.

W myśl natomiast przepisu art. 47 ust. 1 i 2 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zawodowy jest wyznaczony na stanowisko służbowe, może skierować tego żołnierza do wykonywania zadań służbowych poza jednostką, na czas nie dłuższy niż sześć miesięcy w ciągu roku kalendarzowego. Skierowany żołnierz zawodowy pozostaje na stanowisku służbowym w dotychczasowej jednostce wojskowej (ust. 2). Z ust. 2 art. 47 ustawy wynika jednoznacznie, iż żołnierz wyznaczony do wykonywania zadań służbowych poza jednostką nadal pełni służbę

w dotychczasowej jednostce. Ustawodawca unormował też odrębnie uprawnienia żołnierzy skierowanych w podróż służbową celem wykonania zadań służbowych (art. 86 ust. 7 ustawy) i żołnierzy wyznaczonych do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa (art. 102 ustawy).

Z porównania powołanych przepisów ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych wynika jednoznacznie, iż ustawodawca różnicuje pojęcia „pełnienie służby wojskowej za granicą” (art. 24 ustawy) i „wyjazd w celach służbowych za granicę” (art. 47 ustawy). Konsekwentnie, tylko pełnienie służby wojskowej za granicą w strefie działań wojennych – na podstawie art. 24 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych uprawnia do wyliczenia wysokości emerytury wojskowej w sposób unormowany w art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin w związku z § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz. U.

z 2011 r. Nr 159, poz. 946). Nie uprawnia natomiast do takiego przeliczenia wyjazd żołnierza w celach służbowych do strefy działań wojennych na podstawie art. 47 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. Wykładnię taką potwierdza przepis § 16 ust. 1 pkt 9 rozporządzenia MON z 10 lutego 2012 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin (Dz. U. z 2012 r., poz. 194), określający dokumenty, którymi ubezpieczony winien udokumentować okresy pełnienia służby wojskowej poza granicami państwa – 1) wyciąg z rozkazu dziennego organu, który wyznaczył żołnierza do pełnienia służby poza granicami państwa albo 2) organu, któremu został on bezpośrednio podporządkowany przez MON, stwierdzającego okres służby w rejonie uznanym za strefę działań wojennych, żołnierzy kierowanych do pełnienia służby w tej strefie z polskich przedstawicielstw wojskowych oraz polskich zespołów łącznikowych przy organizacjach międzynarodowych i międzynarodowych strukturach wojskowych albo bezpośrednio z organizacji międzynarodowych, międzynarodowych struktur wojskowych i obcych jednostek wojskowych.

W ustalonym stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy niesporne było, że – jak potwierdzają cztery rozkazy dzienne Dowódcy Jednostki Wojskowej (...) ubezpieczony przebywał w Islamskiej Republice Afganistanu w okresach: od 23 października 2012 r. do 25 października 2012 r., od 27 marca 2013 r. do 28 marca 2013 r., od 25 listopada 2013 r. do 27 listopada 2013 r., od 18 grudnia 2013 r. do 28 grudnia 2013 r. Ubezpieczony przebywał wówczas w rejonie działania Polskiego Kontyngentu Wojskowego w składzie Międzynarodowych Sił Wspierania Bezpieczeństwa w rejonie uznanym przez MSZ za strefę działań wojennych. W powyższych okresach ubezpieczony pełnił funkcję Dyrektora Departamentu Prasowo - Informacyjnego MON i do jego zadań należała polityka informacyjno - prasowa. Przełożonym ubezpieczonego pozostawał Minister Obrony Narodowej i to on podejmował decyzje o skierowaniu ubezpieczonego w dany rejon. Ubezpieczony nie został wyznaczony ani skierowany, w rozumieniu przytoczonych powyżej przepisów, do pełnienia służby na froncie w czasie wojny lub w strefie działań wojennych w polskich kontyngentach wojskowych wydzielonych z Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej ani skierowany do pełnienia służby w strefie działań wojennych z polskich przedstawicielstw wojskowych oraz polskich zespołów łącznikowych przy organizacjach międzynarodowych i międzynarodowych strukturach wojskowych albo bezpośrednio z organizacji międzynarodowych, międzynarodowych struktur wojskowych i obcych jednostek wojskowych. Sąd I instancji błędnie zatem przyjął, iż przepis art. 15 ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin w związku z § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 15 lipca 2011 r. winny mieć zastosowanie przy ustaleniu wysokości świadczenia ubezpieczonego, skoro okresów pobytu ubezpieczonego w sferze działań wojennych nie można zakwalifikować jako okresów pełnienia służby w warunkach określonych tymi przepisami.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny, działając na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie ubezpieczonego.

SSA Alicja Podlewska SSA Jerzy Andrzejewski SSA Bożena Grubba